

РЕШЕНИЕ

№ 6859

гр. София, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8326** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Д. Е. (A. Can Ercel), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Г. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. 3, ет. 1, ап. 24 срещу отказ от 05.08.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на съветник при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Не е взето предвид, че кандидатът е съпруг на български гражданин и че намерението им е да се установят в България, където имат повече социални и материални възможности за развитие. Необосновано е прието, че А. Д. Е. не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната, защото тези обстоятелства се доказват с документи, които кандидатът е представил.

По време на проведеното по делото открито заседание, пълномощникът на оспорващия се позовава на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат негови основни права и свободи, гарантирани от

конвенцията.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат П., поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юриконсулт З. оспорва жалбата и представя писмени бележки. Претендира юриконсултско възнаграждение. Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 09.06.2022 г. в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, А. Д. Е., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт и лична карта на българската гражданка Г. Боздуган Е., 2. Удостоверение № [ЕГН] за сключен граждански брак между Г. Боздуган Е. и А. Д. Е., издадено от длъжностно лице при [община], 3. Удостоверение № 472 за сключен на 25.01.2022 г. граждански брак между Г. Боздуган Е. и А. Д. Е., издадено от длъжностно лице в [населено място], 4. Удостоверение за семейно състояние на А. Д. Е., издадено от длъжностно лице в [населено място], 5. Свидетелство за съдимост, издадено от Прокуратурата на [населено място], видно от което А. Д. Е. не е осъждан, 6. Банково удостоверение, издадено от У. Кредит Б., от което е видно, че А. Д. Е. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 4007 евро, 7. Копие от паспорт на А. Д. Е., 8. Удостоверение за постоянен адрес на Г. Боздуган Е. в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, 9. Декларация от Н. А., подадена от името на А. Д. Е., че същият ще остане да живее постоянно със съпругата си Г. Боздуган Е. в Република България, 10. Декларация от Г. Боздуган Е., че същата ще поеме изцяло издръжката на съпруга си по време на престоя му в Република България, 11. Декларация от Г. Боздуган Е., че бракът ѝ с А. Д. Е. не е фиктивен, 12. Договор за наем, сключен от А. Д. Е., чрез пълномощника му Н. Боздуган като наемател и Н. Р. като наемодател, съгласно който наемателят наема имот, собственост на наемодателя, находящ се в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, 12. Декларация от собственика на наетия имот по § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ, за това, че предоставя наетия имот за пребиваване на А. Д. Е..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 387/24.09.2021 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която Р. К., е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието писмо от 12.07.2022 г., изготвена от Началник на група „Миграция”, видно от което, при проведена среща с Н. Боздуган, майка на

съпругата на А. Д. Е., същата не може да посочи, какви са намеренията на чуждестранния гражданин и семейството му. Налице е вероятност същият да придобие българско гражданство на по-късен етап, а до тогава да посещава Република България, заобикаляйки визовия режим.

Видно от приетото становище на Директора на ТД „Национална сигурност“, [населено място], териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на А. Д. Е., гражданин на Република Турция.

По искане на пълномощника на жалбоподателя по време на проведеното по делото открито заседание, беше разпитан един свидетел, във връзка с разпределената на основание чл. 170, ал. 2 от АПК, доказателствена тежест.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на А. Д. Е., гражданин на Република Турция на 05.08.2022 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 19.08.2022 г. (вх. № 30567), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от съветник при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - А. Д. Е., гражданин на Република Турция не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При извършената проверката на органите за административен контрол е установено, че предоставените от апликанта документи и направените изявления сочат противоположности между заявеното и реалната цел на пребиваване. Семейството на апликанта е устроено в Република Турция и няма намерение да се установи трайно в Република България, а да улесни посещението си в Република България и по-късно да придобие двойно гражданство.

В разглеждания казус е безспорно, че А. Д. Е. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че не са установени намеренията на чуждестранния гражданин и семейството му. Налице е вероятност същият да придобие българско гражданство на по-късен етап, а до тогава да посещава Република България, заобикаляйки визовия режим.

Съдът намира, че следва да разгледа и обсъди събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства.

Разпитаният в процесуално качество на свидетел Н. А. Боздуган, посочи, че А. Д. Е. е неин зет. Той е женен за дъщеря ѝ Г. Боздуган Е.. И двамата живеят в Турция. Дъщеря ѝ е родена в Турция, но има българско гражданство. Майката на свидетелката живее в [населено място], където има апартамент. Свидетелката също живее в Турция, но идва постоянно в България при майка си. Дъщеря и също идва с нея по някой път. Тя и мъжът ѝ работят онлайн. И двамата са строителни инженери и правят проекти. Дъщеря ѝ не живее в България, но искат да дойдат с мъжа ѝ и да живеят в България, защото в Турция заплатите са ниски и турската лира се е обезценила. Според свидетелката и двамата са правили опити да търсят работа в България, но не знае, дали са намерили. Братът на свидетелката живее в С. и двамата искат чрез него да започнат работа. Дъщеря ѝ няма собствено жилище в България. Майката на свидетелката има апартамент. Ако дойдат в България, най-вероятно ще живеят при майка ѝ. Свидетелката посочи, че е сключила договор за наем с майка си. Дъщеря ѝ и съпругът ѝ няма да живеят под наем при майка ѝ, но такива били изискванията. А. Д. Е. има виза за Америка, но желае да се установи в България, защото е по-спокойно и заплатите са по-добри.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалите, събрани по делото доказателствени материали. В

разглеждания случай свидетелката Боздуган изложи пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от нея в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията са достатъчно последователни, ясни и конкретни и следва да ги кредитира изцяло, предвид липсата на елементи на заинтересованост и противоречивост, независимо от роднинските връзки на свидетелката с оспорващия.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че основаната цел, мотивирала А. Д. Е. да поиска издаване на виза тип „D“ е да се установи в Република България и да си потърси работа, защото същият, не е удовлетворен от социалната и икономическа обстановка в Република Турция.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разглеждания казус А. Д. Е. не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно, къде и за колко време смята да се установи и как ще търси работа в България. От показанията на свидетелката Боздуган става ясно, че подписаният договор за наем с нейната майка е фиктивен. Дъщеря ѝ и зет ѝ имат намерение да живеят на адрес в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, но от друга страна имат намерение да си търсят работа в [населено място]. При положение, че в настоящия момент и двамата са се установили и работят в Република Турция, т.е. имат доказани социални и икономически връзки с тази страна, не е ясно как двамата биха се адаптирали и живели в Република България. В случая е безспорно, че А. Д. Е. никога не е посещавал страна и вероятно не владее български език. В случай, че оспорващия желае да почне работа в страната, същият следва да извърши процедурата по чл. 24и от ЗЧРБ, за придобиване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" и едва тогава да кандидатства за виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ.

За пълнота следва да се отбележи, че за съда е правно неразбираем смисъла на декларацията от Н. А., подадена от името на А. Д. Е., че същият ще остане да живее постоянно със съпругата си Г. Боздуган Е. в Република България. Не е възможно едно лице да декларира от името на друго лице намерения на това друго лице. Непонятно е също декларираното намерение на Г. Боздуган Е. да издържа съпруга си по време на престоя му в България, при положение, че по преписката няма данни, за притежаването на каквито и да е доходи или имущества от нейна страна. Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на турския гражданин в Република България.

Според настоящия съдебен състав А. Д. Е. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на

административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Е. (A. Can Ergel), гражданин на Република Турция срещу отказ от 05.08.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на съветник при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА А. Д. Е. (A. Can Ergel), гражданин на Република Турция да заплати на Министерство на Външните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 8326 по описа за 2022 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.